

та си Диссентація (сочиненіе) „за вълезнѣ-те на смертьта“ въ дѣховно-то си завѣщаніе той искалъ непремѣнно, като сички-те средства, що сѫ написаны въ сочиненіе-то мѣ да ги испытатъ надъ тѣло-то мѣ, кага умре, за уdestовѣраване въ истинна-та мѣ смерть. Извѣстнымъ Француски Хирбргъ Маїоръ два пъти въ животъ си бывъ покыканъ при умрѣли, за това като съ оставано-то отъ тахъ дѣховно завѣщаване, да са увѣри съ испытване-то въ истинно-то мѣ умиране, и ако сѫ дѣйствително умрѣли да имѣ пробѣи сѫрца-та. И двама-та умрѣли, баѣ по 80 годишни старцы, които тихо и спокойно си баѣха преминали живота (тамъ стр. 107 и слѣд.) Въ примѣръ на подобенія слѣдай, Шерфъ привежда познайникъ си сващенника, кой-то въ дѣховно-то си завѣщаване зарѣчалъ, като преди да го зароватъ, по перво да мѣ пробѣятъ глава-та съ гвоздей; други човѣкъ зарѣчалъ кога умре да налеатъ въ уста-та мѣ сююмѣнѣ смѣсанъ съ вода (ако быва да е живъ зарованъ да са не сабвжда). И Шнейдеръ упомянозва за сващенника, що бѣше умрала въ 1835 година, кой-то бѣше зарѣчалъ, Старыя Хирбргъ да мѣ пробѣи сѫрце-то съ ножъ, за кое-то и зарѣчалъ да даджъ на Хирбрга за това единъ талеръ, и желаніе-то на умрѣла било исполнено. Егата-та Англичанка, коѧ-то неотдавна бѣше умрала, оставала 50 талера за тогова, кой-то подиръ смерть-та й отрѣжи и отдѣли глава-та отъ тѣло-то й. Та бо всичкїа си животъ са мжчила съ мысленіе, ако бъ да я зароватъ живъ, кога оживѣй какъ ще умре втори пътъ въ грека. Это до какви страшни и може да са рече неимовѣрни желаніа добиждатъ страхъ да умре човѣкъ вто-